

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดชัยบุรี

วันที่ ๐๕ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการจังหวัดชัยบุรี	โจทก์
	นายसानต์ คล้ายรามัญ ที่ ๑ กับพวกรวม ๒ คน	จำเลย

เรื่อง ลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลตั้งให้ร่วมการพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่าจำเลยที่ ๑ และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่าจำเลยที่ ๒

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลา กลางคืนก่อนเที่ยง จำเลยทั้งสองร่วมกันลักเอาสายเคเบิลอากาศยาวประมาณ ๘๐ เมตร ราคา ๕๓,๐๐๐ บาท ของบริษัท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ไปโดยทุจริต โดยในการกระทำความผิดดังกล่าว จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้รถยนต์จำนวน ๑ คัน เป็นยานพาหนะเพื่อ สะดวกแก่การกระทำผิด เพื่อการพาทรัพย์นั้น หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม เหตุเกิดที่ตำบล ประชาธิปัตย์ อำเภอชัยบุรี จังหวัดปทุมธานี ต่อมาวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เจ้าพนักงานยึดได้ปลอก สายเคเบิลอากาศที่จำเลยทั้งสองร่วมกันเอาลวดทองแดงที่อยู่ภายในออกไปแล้ว และใช้การไม่ได้ ซึ่งเป็นทรัพย์ส่วนหนึ่งของผู้เสียหายที่ถูกจำเลยทั้งสองลักไปดังกล่าวและรถยนต์จำนวน ๑ คัน ซึ่งเป็น ทรัพย์ที่จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ในการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นของกลาง นำส่งพนักงานสอบสวน ของ กลางเจ้าพนักงานเก็บรักษาไว้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๓๓๕, ๓๓๖ ทวิ ให้จำเลยทั้งสองคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ที่ยังไม่ได้คืน เป็นเงินจำนวน ๕๓,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

จำนวนทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำนวนที่ ๑ ขอดอนคำให้การเดิมและให้การใหม่รับสารภาพ

ระหว่างพิจารณา บริษัททรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลอนุญาต และผู้เสียหายยื่นคำร้องเรียกค่าเสียหายจากจำนวนทั้งสองในส่วนแพ่ง แต่ขอดอนคำร้องดังกล่าว ศาลอนุญาต

ทางพิจารณา โจทก์ และโจทก์ร่วมนำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๑ นาฬิกา นายสุรศักดิ์ สายเชื้อ ช่างเทคนิคของโจทก์ร่วม ได้รับแจ้งข้อความ เอส เอ็ม เอส ทางโทรศัพท์มือถือจากศูนย์คอมพิวเตอร์ว่า มีเหตุคนร้ายลักลอบตัดสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมที่บริเวณ ในซอยรังสิต-นครนายก ๑๗ ตำบลประชาธิปัตย์ อำเภอ ธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี นายสุรศักดิ์ จึงขับรถไปตรวจสอบที่บริเวณดังกล่าว เมื่อไปถึงเห็นชาย ๒ คน กำลังช่วยกันยกสายเคเบิลอากาศขึ้นรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วล-๒๕๑๘ กรุงเทพมหานคร เมื่อชายทั้งสองคนดังกล่าวเห็นนายสุรศักดิ์ ขับรถเข้ามาใกล้จึงรีบขึ้นรถขับหลบหนี นายสุรศักดิ์ขับรถไล่ตามแต่ไม่ทัน จากนั้นนายสุรศักดิ์ได้โทรศัพท์แจ้งเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรประตูน้ำจุฬาลงกรณ์ทราบพร้อมทั้งให้รายละเอียดเกี่ยวกับทะเบียนรถของคนร้าย ต่อมาวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ดาบตำรวจนำพล จรุงกลิ่นจรัส เจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรประตูน้ำจุฬาลงกรณ์กับพวก ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาให้ออกติดตามจับกุมคนร้ายที่ร่วมกันลักสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมไป ดาบตำรวจนำพลกับพวกตรวจสอบรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วล-๒๕๑๘ กรุงเทพมหานคร แล้วพบว่ามีจำนวนที่ ๑ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ตามสำเนารายการจดทะเบียน เอกสารหมายเลข จ. ๑๐ ดาบตำรวจนำพลกับพวกจึงสืบหาที่อยู่ของจำนวนที่ ๑ ทราบว่าจำนวนที่ ๑ พักอยู่แถวตำบลคลองสาม อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี จากนั้นดาบตำรวจนำพลกับพวกจึงขับรถยนต์เดินทางไปที่บ้านของจำนวนที่ ๑ ระหว่างทางจำนวนที่ ๑ ได้ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วล-๒๕๑๘ กรุงเทพมหานคร สวนทางมาแล้วไปจอดอยู่ริมถนน ดาบตำรวจนำพลกับพวกจึงขับรถเข้าไปจอดใกล้กับรถของจำนวนที่ ๑ ดาบตำรวจนำพลกับพวกสอบถามแล้ว จำนวนที่ ๑ รับว่า ในคืนเกิดเหตุจำนวนที่ ๑ ได้ร่วมกันกับจำนวนที่ ๒ ตัดสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมไปจริง โดยลอกเอาปลอกสายเคเบิลอากาศออกแล้วเอาเส้นลวดทองแดงไปขายที่ร้านรับซื้อของเก่า แถวคลองสาม อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ส่วนปลอกสายเคเบิลอากาศได้นำไปทิ้งไว้ที่บริเวณกลางทุ่งนา หมู่ที่ ๖ ตำบลคลองสอง อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ดาบตำรวจนำ

พลกับพวกจึงให้จำเลยที่ ๑ พาไปตรวจยึดปลอกสายเคเบิ้ลอากาศของโจทก์ร่วม และดาบตำรวจนำพลกับพวกได้ตรวจยึดรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ ไว้เป็นของกลาง ตามรายงานการสืบสวนประกอบคำรับสารภาพ-/ตรวจยึด เอกสารหมาย จ. ๑๑ ดาบตำรวจนำพลกับพวกแจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ ๑ ว่า ร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพ ตามบันทึกการจับกุม เอกสารหมาย จ. ๑๒ จากนั้นนำตัวจำเลยที่ ๑ พร้อมของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี พนักงานสอบสวนได้ไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ ทำบันทึกการตรวจและแผนที่เกิดเหตุไว้ ตามบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา และแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ เอกสารหมาย จ. ๖ และ จ. ๘ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ ๑ ว่า ร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพ ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมาย จ. ๑๕ ต่อมาวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๑ เวลา ๒๑.๓๐ นาฬิกา จำสืบตำรวจงยุทธ คำขำ เจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรประจวบคีรีขันธ์ จับกุมจำเลยที่ ๒ ได้ และแจ้งข้อหาว่า ร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป จำเลยที่ ๒ ให้การปฏิเสธ ตามบันทึกจับกุมเอกสารหมาย จ. ๑๓

จำเลยที่ ๑ ไม่สืบพยาน

จำเลยที่ ๒ นำสืบปฏิเสธโดยอ้างฐานที่อยู่

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลยทั้งสองแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ได้มีคนร้าย ๒ คนร่วมกันลักเอาสายเคเบิ้ลอากาศขนาด ๒๐๐.๐๔ เอพี ยาวประมาณ ๘๐ เมตร จำนวน ๑ เส้น ราคา ๕๓,๐๐๐ บาท ของโจทก์ร่วมไป ตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย เอกสารหมาย จ. ๕ สำหรับจำเลยที่ ๑ คดีนี้มีอัตราโทษจำคุกขั้นต่ำไม่เกิน ๕ ปี จึงไม่จำเป็นต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพ คดีจึงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดจริงตามฟ้อง มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๒ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนายสุรศักดิ์ สายเชื้อ เป็นประจักษ์พยานเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ที่บริเวณถนนรังสิต-นครนายก ๑๗ ตำบลประชาธิปัตย์ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ได้มีคนร้ายลักลอบตัดเอาสายเคเบิ้ลอากาศของโจทก์ร่วมไปหลายครั้ง โจทก์ร่วมจึงได้ติดสัญญาณกันขโมยไว้ที่สายเคเบิ้ล

อากาศ เมื่อมีการตัดสายเคเบิลอากาศจะส่งสัญญาณไปที่ศูนย์คอมพิวเตอร์แล้วศูนย์คอมพิวเตอร์จะส่งข้อความ เอส เอ็ม เอส เข้าโทรศัพท์มือถือเจ้าหน้าที่ของโจทก์ร่วมระบุจุดที่ถูกตัด เป็นรหัสว่า เป็นบริเวณใด พยานได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ตรวจสอบสายเคเบิลอากาศในบริเวณที่เกิดเหตุและบริเวณรอบ ๆ ที่เกิดเหตุ ต่อมาวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๑ นาฬิกา พยานได้รับแจ้งข้อความ เอส เอ็ม เอส ทางโทรศัพท์มือถือจากศูนย์คอมพิวเตอร์ว่า มีเหตุคนร้ายลักลอบตัดสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมที่ บริเวณในซอยรังสิต-นครนายก ๑๗ ตำบลประชาธิปัตย์ อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี พยานจึงขับรถไปตรวจสอบที่บริเวณดังกล่าว เมื่อไปถึงเห็นชาย ๒ คน กำลังช่วยกันยกสายเคเบิลอากาศขึ้นรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน วล-๒๕๑๘ กรุงเทพมหานคร พยานเห็นคนร้ายในระยะห่างกันประมาณ ๕ ถึง ๖ เมตร และเห็นหน้าคนร้ายได้ชัดเจนจากแสงสว่างของไฟหน้ารถพยานและแสงสว่างจากไฟฟ้าสาธารณะริมถนนใกล้ที่เกิดเหตุ เมื่อชายทั้งสองคนดังกล่าวเห็นพยานขับรถเข้ามาใกล้จึงรีบขึ้นรถขับหลบหนี พยานขับรถไล่ตามแต่ไม่ทัน จากนั้นพยานได้โทรศัพท์แจ้งเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรประตูน้ำจุฬาลงกรณ์ทราบพร้อมแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับทะเบียนรถของคนร้ายไว้และโจทก์มีดาบตำรวจนำพล จรุงกลิ่นจรัส เบิกความว่า เมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ พยานกับพวกได้สอบถามจำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๑ รับว่าได้ร่วมกันกับจำเลยที่ ๒ ลักตัดสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วม โดยจำเลยที่ ๑ เป็นคนขับรถไปที่เกิดเหตุ และให้จำเลยที่ ๒ เป็นคนปีนเสาไฟฟ้าขึ้นไปตัดสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมแล้วช่วยกันขนขึ้นรถของจำเลย ที่ ๑ หลบหนีไป จากนั้นจำเลยทั้งสองได้ลอกเอาปลอกสายเคเบิลอากาศออกแล้วเอาเส้นลวดทองแดงไปขายที่ร้านรับซื้อของเก่าแถวคลองสาม อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ส่วนปลอกสายเคเบิลอากาศ จำเลยทั้งสองนำไปทิ้งไว้ที่กลางทุ่งนา หมู่ที่ ๖ ตำบลคลองสอง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี พยานกับพวกจึงให้จำเลยที่ ๑ พาไปตรวจยึดปลอกสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมไว้เป็นของกลาง ตามรายงานการสืบสวนประกอบคำรับสารภาพ -/ ตรวจยึด เอกสารหมาย จ. ๑๑ เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุจะเป็นเวลากลางวัน แต่เมื่อได้ความว่านายสุรศักดิ์ เห็นคนร้ายในระยะใกล้ห่างกันเพียง ๕ ถึง ๖ เมตร และเห็นอยู่นานประมาณ ๒ ถึง ๓ นาที บริเวณที่คนร้ายยืนอยู่มีแสงสว่างจากไฟฟ้าสาธารณะและจากไฟหน้ารถของนายสุรศักดิ์ส่องถึงพอที่จะเห็นหน้าคนร้ายได้ชัดเจนและจำได้ว่าเป็นจำเลยทั้งสอง ทั้งพยานโจทก์ปากนายสุรศักดิ์และดาบตำรวจนำพล ก็ไม่ได้มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อน จึงไม่มีข้อระแวงว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลยทั้งสอง เชื่อว่าได้เบิกความไปตามความจริง ที่จำเลยที่ ๑ เบิกความ

เป็นพยานจำเลยที่ ๒ ว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมกันกับนายปาน ไม่ทราบชื่อสกุลจริงลักตัดเอาสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมไป โดยจำเลยที่ ๒ ไม่รู้เห็นเกี่ยวข้องและไม่ได้ร่วมกระทำความผิดด้วยนั้น เห็นว่า คำเบิกความของจำเลยที่ ๑ ขัดกับคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๑ ที่ได้ให้การว่า จำเลยที่ ๑ ร่วมกันกับจำเลยที่ ๒ ลักตัดเอาสายเคเบิลอากาศของโจทก์ร่วมไป ซึ่งคำให้การดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ได้ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวนในวันเดียวกันกับที่ถูกจับกุม จำเลยที่ ๑ ยังไม่น่าจะทันมีโอกาสคิดไตร่ตรองเพื่อช่วยเหลือหรือปรักปรำผู้หนึ่งผู้ใด เชื่อว่า ได้ให้การไปตามความจริง การที่จำเลยที่ ๑ มาเบิกความในชั้นพิจารณาเช่นนี้ ก็คงเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๒ ให้พ้นผิด ดังนั้นคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ ๑ จึงสามารถรับฟังได้เป็นความจริงยิ่งกว่าคำเบิกความในชั้นพิจารณา ส่วนที่จำเลยที่ ๒ อ้างว่าในคืนเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ และนางสาวสุกัญญา จงเพียร ภริยาจำเลยที่ ๒ อยู่ด้วยกันที่บ้านพักตลอดทั้งคืน โดยไม่ได้ออกไปไหนนั้น เป็นข้อกล่าวอ้างที่เลื่อนลอยทั้งง่ายแก่การกล่าวอ้าง แม้จำเลยที่ ๒ จะมีนางสาวสุกัญญา มาเบิกความสนับสนุน แต่เมื่อนางสาวสุกัญญาเป็นภริยาจำเลยที่ ๒ ย่อมมีข้อระวางว่านางสาวสุกัญญาจะเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยที่ ๒ พยานหลักฐานของจำเลยที่ ๒ จึงไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอรับฟังได้แน่ชัดปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ ๒ ได้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดจริงตามฟ้อง

พิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๓) วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๓๖ ทวิ, ๘๓ จำคุกคนละ ๖ ปี จำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๘ คงจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๓ ปี ส่วนที่โจทก์และโจทก์ร่วมขอให้จำเลยทั้งสองคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงินจำนวน ๕๓,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ร่วมนั้น ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ ได้ชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมแล้วเป็นเงินจำนวน ๕๓,๐๐๐ บาท จึงให้ยกคำขอของโจทก์และโจทก์ร่วม

นายจิรพนธ์ วีระชาญชัย

นายสมจิตร มากบัว

หมายเหตุ

แม้คดีโจทก์จะมีพยานเดี่ยวซึ่งต้องรับฟังด้วยความระมัดระวังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 ก็ตาม แต่ข้อรู้เห็นของพยานนั้นมีเหตุผลหนักแน่นน่าเชื่อถือนับตั้งแต่ที่พยานได้เข้ามารู้เห็นเหตุการณ์โดยเชื่อมโยงกับระบบป้องกันภัยของโจทก์ร่วม จึงเป็นคำพยานที่น่ารับฟังต่างจากพยานจำเลยที่ 2 ที่แม้จะอ้างจำเลยที่ 1 เป็นพยานแต่ก็กลับเบิกความขัดกับคำให้การของตนในชั้นสอบสวน จึงไม่น่าเชื่อถือและทำให้เป็นพิรุชไม่มีน้ำหนักพอหักล้างคำพยานโจทก์ดังกล่าวได้

นายสุโรจน์ จันทรพิทักษ์

16 กันยายน 2552